

‘We hebben de bewoonster al een tijd niet buiten gezien’; ‘Haar baby huilt zo veel.’ En: ‘De woning maakt een vervuilde indruk.’ In korte tijd ontvingen wij bij het toenmalige Advies- en Meldpunt Kindermishandeling (AMK) meerdere anonieme meldingen over hetzelfde adres. We besloten daarom onaangekondigd langs te gaan. Ik weet het nog goed, het was een van de eerste opdrachten die ik als onderzoeker binnenkreeg.

Via de intercom vertelde ik aan de bewoonster, Lianne, dat mensen zich zorgen maakten over haar en haar zoontje. ‘Ik kom kijken hoe het met je is, misschien kunnen wij je ondersteunen.’ Samen met een vertrouwensarts stond ik in de portiek van de flat. Ze reageerde geschrokken, wilde niet dat we haar kwamen bezoeken. Waarom hadden we niet eerst even gebeld? Dan had zij zich kunnen aankleden, haar flat kunnen opruimen. Lianne bleef minutenlang met ons in gesprek via de intercom, maar hield een ontmoeting stellig af. Daarom voelden mijn collega en ik steeds meer de noodzaak om haar te zien. Ik kon de adrenaline door mijn lijf voelen stromen.

‘Ik schaam me voor mijn situatie’, zei Lianne huilend, nadat zij ons toch binnen had gelaten.

Dolblij waren deze twee mensen dat zij contact zocht, omdat zij zich ernstig zorgen over haar maakten

We troffen overal stapels vuilniszakken en beschimmelde etensresten aan. Het jongetje bewoog zich hier vrolijk tussendoor, zichtbaar vies. ‘Laat ons je vanaf hier helpen, Lianne’, zei ik. ‘Je zoontje kan hier niet blijven. Hij heeft een schone plek nodig waar hij in bad kan. Is er iemand in jouw omgeving naar wie hij toe kan?’ Ze belde haar moeder en zus zelf. Dolblij waren deze twee mensen dat zij contact zocht, omdat zij zich ernstig zorgen over haar maakten. Ook hen liet zij sinds enkele weken niet meer binnen. Zij hadden het niet aangedurfd om contact op te nemen met onze organisatie, uit vrees voor wat er met haar en het kindje zou gebeuren. Maar nu konden ze iets voor haar betekenen.

Binnen een uur stonden er familieleden op de stoep

Gewapend met schoonmaakemmers, bezems en vuilniszakken. De familie vond het belangrijk dat de twee bij elkaar mochten blijven. We spraken af dat beiden met de zus megingen en dat de zus de dagelijkse verzorging van haar neefje op zich zou nemen.

Lisanne kreeg zo de ruimte om uit te rusten en hulp voor zichzelf op te starten.

Aan het einde van de dag gingen de vertrouwensarts en ik langs bij de zus. Het jongetje zat op zijn moeders schoot, beiden waren gedoucht en droegen schone kleding. Hij lachte naar haar en zij reageerde hier liefdevol op. Ik vond het fijn om te zien dat het kindje zich prettig voelde bij zijn moeder. Voorlopig zouden zij bij de zus blijven. Nader onderzoek wees uit dat Lisanne een psychiatrische stoornis had. Het jongetje was vervuild, maar medisch gezien was hij in orde.

Zes weken later kwamen alle hulpverleners, Lisanne en haar familie bijeen. Ik wist niet wat ik zag: Daar liep niet de kwetsbare, jonge vrouw binnen die ik eerder had ontmoet, maar iemand die kracht uitstraalde. Haar persoonlijke problemen waren nog niet opgelost, toch was er al veel in beweging gezet. In mijn loopbaan heb ik niet eerder meegemaakt dat een familie zo stante pede verantwoordelijkheid nam. De ernstige vervuiling in Lisannes flat vond ik heftig, haar ontredde ook. Het zal je maar gebeuren dat er iemand van het AMK aan je deur klopt, dat een vreemde zich mengt in het meest intieme stuk van jou als mens, namelijk jouw moederschap.

Je kunt problemen hebben, maar het wordt pas echt een probleem als je er niets mee wil doen.

En dat terwijl je zelf ook voelt dat je het vergald hebt. Waar Lisanne het meest bang voor was, gebeurde, maar wel behield zij zelf de regie. En te midden van deze diepste ellende toonde zij enorme veerkracht, waarbij ze liefdevol werd ondersteund door haar eigen familie. Dat gaf echt een kick.

Van Lisanne leerde ik te geloven in de veerkracht van mensen, om te vertrouwen op de kracht van het eigen netwerk. Uit deze periode stamt mijn motto: “Je kunt problemen hebben, maar het wordt pas echt een probleem als je er niets mee wil doen.” Het benutten van iemands netwerk vormt een belangrijke basis binnen mijn werk. Wanneer de eigen omgeving een positieve bijdrage kan leveren, kan juist dit een waardevol verschil maken. En dit is precies waar we binnen Veilig Thuis op inzetten.”

Enkele feiten zijn veranderd om de privacy van de betrokkenen te waarborgen.

30 verhalen over wat helpt

Je las nummer 11 van de 30 verhalen in het kader van ‘een jaar lang, de Week tegen Kindermishandeling’. De 30 verhalen van professionals, ouders, kinderen en omstanders beantwoorden stuk voor stuk de belangrijke vraag: ‘Wat heeft mij geholpen?’ Door de werkzame elementen te delen, leren we van elkaar wat helpt wanneer er (een vermoeden van) kindermishandeling is.

De 30 verhalen worden gepubliceerd op <https://www.weektegenkindermishandeling.nl/30-verhalen/>.

